

คู่มือ ไอซีเอสเอฟ

คู่มือ ไอซีเอสเอฟ :
ความเข้าใจอนุสัญญา
ว่าด้วยการทำงาน
ในภาคการทำประมง
ปี 2007

ความร่วมมือสากล

เพื่อสนับสนุนชาวประมง (ICSF)

www.icsf.net

คู่มือ ไอซีเอสเอฟ : ความเข้าใจอนุสัญญา
ว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007

พิมพ์โดย

International Collective in Supporting of Fishworkers

27 College Road, Chennai 600 006, India

Phone: (91) 44-2827 5303

Fax: (91) 44-2825 4457

Email: icsf@icfs.net

ภาพประกอบโดย

Sandesh (snadeshcartoonist@gmail.com)

พิมพ์ที่

Nagaraj and Company Pvt. Ltd., Chennai

ISBN 978-81-904590-5-1

© ICSF 2007

คู่มือ ไอซีเอสเอฟ

คู่มือ ไอซีเอสเอฟ :
ความเข้าใจอนุสัญญา
ว่าด้วยการทำงาน
ในภาคการทำประมง
ปี 2007

ความร่วมมือสากล
เพื่อสนับสนุนชาวประมง (ICSF)

www.icsf.net

อนุสัญญาว่าด้วยการทำงาน ในภาคการทำประมงปี 2007

คู่มือเล่มนี้พยายามนำเสนอภาพรวมของอนุสัญญาว่าด้วยการทำงาน
ในภาคการทำประมงปี 2007 ซึ่งได้รับการรับรอง ณ กรุงเจนีวา
ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ เมื่อเดือนมิถุนายน ปี 2007 จากที่ประชุมแรงงาน
ระหว่างประเทศ (ไอแอลโอ) ซึ่งจัดโดยองค์การแรงงานระหว่างประเทศ
(ไอแอลโอ) โดยมีได้ต้องการจะตีความเนื้อหาใดๆ ที่อยู่ในอนุสัญญานี้
และวิพากษ์เพื่อนำไปสู่การเสนอให้มีการแทนที่หรือแก้ไขเนื้อหาของ
อนุสัญญานี้แต่อย่างใด คู่มือเล่มนี้ตั้งใจทำให้ผู้ที่ไม่คุ้นเคยกับอนุสัญญา
ฉบับนี้ ตลอดจนการทำงานขององค์การแรงงานระหว่างประเทศและที่ประชุม
นานาชาติว่าด้วยแรงงานได้มีความเข้าใจในเรื่องเหล่านี้เพิ่มขึ้น โดยหวังเป็น
อย่างยิ่งว่า คู่มือเล่มนี้จะช่วยชาวประมงและองค์กรต่างๆ ที่ทำงานด้านการ
สนับสนุนชาวประมงจะเข้าใจและมองเห็นประโยชน์ของอนุสัญญานี้ที่มี
ต่อชาวประมงพื้นบ้านขนาดเล็กในประเทศกำลังพัฒนา

สารบัญ

1. บทนำ

อนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 20077

2. องค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ไอแอลโอ)

- * องค์การแรงงานระหว่างประเทศคืออะไร.....11
- * องค์การแรงงานระหว่างประเทศมีบทบาทหน้าที่ในเรื่องใด.....12
- * โครงสร้างขององค์การแรงงานระหว่างประเทศเป็นอย่างไร.....13
- * โครงสร้างการทำงานแบบไตรภาคีขององค์การแรงงาน
ระหว่างประเทศเป็นอย่างไร.....14
- * อะไรเป็นเครื่องมือที่องค์การแรงงานระหว่างประเทศใช้
ในการปรับปรุงพัฒนาสภาพการทำงานของแรงงาน.....15
- * องค์การแรงงานระหว่างประเทศมีมติรับรองหรือมีข้อเสนอแนะ
ต่ออนุสัญญานี้อย่างไร15

3. องค์การแรงงานระหว่างประเทศและภาคการทำประมง

- * องค์การแรงงานระหว่างประเทศเกี่ยวข้องกับ
ภาคการทำประมงอย่างไร.....19
- * องค์การแรงงานระหว่างประเทศทำสิ่งใดเพื่อพัฒนา
มาตรฐานแรงงานใหม่ในภาคการทำประมง21

4. อนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007

- * อะไรคือสาระสำคัญของอนุสัญญาว่าด้วย
การทำงานในภาคการทำประมงปี 2007.....25
- * สิ่งใดคือข้อกำหนดหลักที่อยู่ภายใต้อนุสัญญาว่าด้วย
การทำงานในภาคการทำประมงปี 2007.....26
- * สิ่งใดคือความจำเป็นของอนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาค
การทำประมงปี 2007 ที่มุ่งหมายจะให้เกิดขึ้นจริง.....29
- โครงสร้างการทำงานของอนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาค
การทำประมงปี 2007 เป็นอย่างไร.....30
- * แนวคิดการทำงานแบบ
“การดำเนินงานแบบก้าวหน้า” คืออะไร30

5. การทำประมงพื้นบ้านขนาดเล็ก

- * เหตุใดจึงต้องให้ความสำคัญกับมาตรฐานแรงงาน
ของการทำประมงพื้นบ้านขนาดเล็ก35

- * การทำประมงพื้นบ้านและการทำประมงขนาดเล็ก
จะสามารถได้ประโยชน์จากอนุสัญญาว่าด้วยการทำงาน
ในภาคการทำประมงปี 2007 ได้อย่างไร.....36
- * อนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007 ครอบคลุม
ไปถึงการทำประมงพื้นบ้านขนาดเล็กและแรงงานด้วยหรือไม่.....37
- * การทำประมงชายฝั่งจะได้รับประโยชน์จากอนุสัญญา
ว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007 ได้ด้วยอย่างไร.....39
- * ชาวประมงและองค์กรภาคประชาสังคมต้องทำอะไรเพื่อให้แน่ใจว่า
การทำประมงชายฝั่งจะได้รับประโยชน์เช่นเดียวกับกับชาวประมงอื่นๆ
จากอนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007.....39

6. ก้าวต่อไป

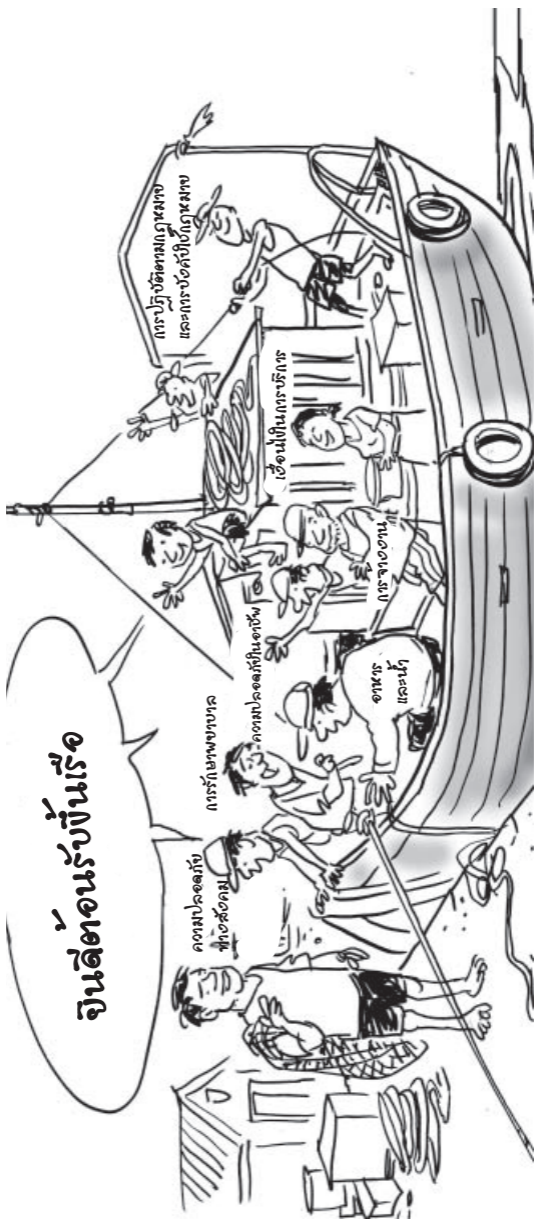
- * รัฐสมาชิกที่ลงนามรับรองและให้สัตยาบันต่ออนุสัญญา
ว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007
ควรทำสิ่งใดบ้าง.....43
- * มีบทบัญญัติเฉพาะใดหรือไม่ที่จะช่วยให้ประเทศกำลังพัฒนา
ได้ดำเนินการตามอนุสัญญาว่าด้วยการทำงาน
ในภาคการทำประมงปี 2007.....44
- * สิ่งที่ชาวประมงและองค์กรภาคประชาสังคมควรทำเพื่อให้
อนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมง
ถูกนำไปปฏิบัติ.....45

7. บทสรุป

- * สรุปข้อสังเกตบางประการ.....49

บทนำ

จินตนาการรับทันเรือ

อนุสัญญา

ว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007

คืออะไร

อนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007 ได้กำหนดมาตรฐานใหม่เพื่อภาคการทำประมง โดยผ่านการรับรองจากผู้แทนรัฐบาลแรงงาน และนายจ้าง ในที่ประชุมแรงงานระหว่างประเทศ (ไอแอลซี) ที่จัดโดยองค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ไอแอลโอ)

วัตถุประสงค์ของอนุสัญญานี้คือ เพื่อให้แน่ใจว่าชาวประมงจะมีสภาพการทำงานที่เหมาะสมเมื่ออยู่บนเรือ โดยคำนึงถึงสิ่งจำเป็นพื้นฐานในการทำงานสำหรับการทำงานบนเรือ อาทิ เงื่อนไขในการบริการ อาหารและที่พัก ความปลอดภัยในการทำงานและการป้องกันสุขภาพ การรักษาพยาบาลและความปลอดภัยทางสังคม แต่อย่างไรก็ดี ยังมีอีกหลายประเด็นที่อนุสัญญานี้ยังไม่ครอบคลุมไปถึง ได้แก่ การส่งตัวกลับประเทศ การจ้างงาน การรักษาพยาบาลขณะออกทะเล ความปลอดภัยในการทำงาน การป้องกันสุขภาพและความปลอดภัยทางสังคม การดำเนินการทางกฎหมาย และการบังคับใช้กฎหมาย

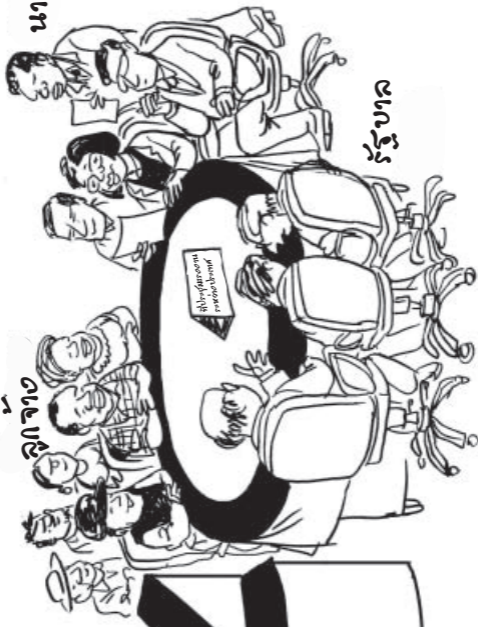
โดยเบื้องต้น อนุสัญญานี้ตั้งเป้าไปที่รัฐต่างๆ ที่มีการขึ้นทะเบียนเรือประมงและมีการกำหนดกฎหมายที่บังคับใช้กับเรือประมงเหล่านั้น โดยมีได้ค้ำประกันว่าเรือประมงเหล่านั้นจะจับสัตว์น้ำในน่านน้ำใด นอกจากนี้ อนุสัญญานี้ยังครอบคลุมไปถึงการมีบทบัญญัติต่อรัฐที่เป็นท่าเทียบเรือประมงด้วย ทั้งนี้ รัฐจะมีการออกกฎหมายเพื่อควบคุมเรือประมงต่างๆ ที่เข้ามาเทียบท่า โดยไม่คำนึงว่าเป็นเรือประมงของชาติใด โดยให้รายงานต่อท่าเทียบเรือและขึ้นต่อกฎหมายของประเทศนั้น

องค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ไอแอลโอ)

นายกฯ

รัฐบาล

นายกฯ

องค์การแรงงานระหว่างประเทศ

คืออะไร

องค์การแรงงานระหว่างประเทศ หรือ ไอแอลโอ เป็นองค์การชำนาญเฉพาะ เรื่องขององค์การสหประชาชาติ (ยูเอ็น) ที่มีหน้าที่พัฒนามาตรฐานสากล ด้านสิทธิแรงงาน ซึ่งครอบคลุมหลายมิติ เช่น สภาพการทำงาน โอกาสที่เท่าเทียมกัน ความปลอดภัยทางสังคม การใช้แรงงาน อิสระภาพในการรวมตัวเป็นสหภาพ และระเบียบเรื่องอายุขั้นต่ำของแรงงาน

ไอแอลโอ ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี 1919 ภายหลังจากที่สงครามโลกครั้งที่ 1 สิ้นสุดลง โดยมีวิสัยทัศน์ว่า การดำรงไว้ซึ่งสันติภาพของโลกต้องเกิดจากการมีมาตรการและการดำเนินงานอย่างเหมาะสมกับทุกคนที่เป็นแรงงาน ในปี 1946 ไอแอลโอจึงกลายเป็นองค์การที่มีความชำนาญเฉพาะ องค์การแรกภายใต้สหประชาชาติ และเป็นเพียงองค์การเดียวที่เป็นผลจากสนธิสัญญาแวร์ซายที่ยังคงดำเนินงานอยู่โดยมีชาติต่างๆ เป็นสมาชิก และในปี 1969 องค์การแรงงานระหว่างประเทศก็ได้รับรางวัลโนเบล อันเป็นที่ที่ไอแอลโอเฉลิมฉลองวาระครบรอบปีที่ห้าสิบพอดี

ไอแอลโออุทิศตนในการทำงานเพื่อยกระดับโอกาสให้กับแรงงานทั้งหญิงและชาย เพื่อให้เกิดเสรีภาพ ความเท่าเทียม ความมั่นคง และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เป้าประสงค์หลักของไอแอลโอคือการส่งเสริมให้เกิดสิทธิในที่ทำงาน โอกาสในการจ้างงานที่เหมาะสม ตลอดจนพัฒนาความคุ้มครองทางสังคม และสนับสนุนให้มีการเจรจาในประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับแรงงานและการทำงาน

ในการส่งเสริมความยุติธรรมทางสังคมและการตระหนักถึงสิทธิแรงงาน และสิทธิมนุษยชนในระดับสากล ไอแอลโอต้องทำงานอย่างต่อเนื่องเพื่อผลักดันให้พันธกิจขององค์การที่ว่า สันติภาพของแรงงานเป็นหนทางสำคัญที่นำมาซึ่งความเจริญรุ่งเรือง เป็นจริง จนถึงวันนี้ ไอแอลโอได้ช่วยให้เกิดสิ่งแวดล้อมในการทำงานที่เหมาะสม สร้างสรรค์สภาพการทำงานและสภาพเศรษฐกิจแบบต่างๆ ที่เอื้อประโยชน์ต่อทั้งแรงงานและนายทุน อันเป็นการดำรงรักษาสันติภาพความเจริญรุ่งเรือง และความก้าวหน้าร่วมกัน สมาชิกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศคือรัฐต่างๆ ซึ่งจนถึงวันที่ 20 ธันวาคม 2007 มี จำนวนสมาชิกทั้งสิ้น 181 รัฐ

องค์การแรงงานระหว่างประเทศ มีบทบาทหน้าที่ในเรื่องใด

ไอแอลโอมีหน้าที่สำคัญในการวางมาตรฐานแรงงานสากลที่อยู่ในรูปแบบของอนุสัญญาและข้อเสนอนั้นที่กำหนดมาตรฐานต่ำสุดของสิทธิแรงงานขั้นพื้นฐาน : อิสรภาพในการรวมตัวจัดตั้งสหภาพ, สิทธิในการจัดตั้ง การเจรจาต่อรอง, การยกเลิกแรงงานบังคับ, โอกาสและการปฏิบัติอย่างเท่าเทียม, และมาตรฐานอื่นๆ ครอบคลุมประเด็นอันหลากหลายที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน

ไอแอลโอมุ่งมั่นทำงานเพื่อปรับปรุงสภาพการทำงานโดยใช้หลายวิธีการ ทั้งการกำหนดชั่วโมงในการทำงาน การป้องกันแรงงานจากการเจ็บป่วยเป็นโรค และการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นจากการทำงาน ปกป้องเด็ก ให้การดูแลผู้สูงอายุและผู้ได้รับบาดเจ็บ ปกป้องสิทธิประโยชน์ของแรงงานที่ทำงานนอกประเทศของตนเอง และทำให้แน่ใจว่ามีความปลอดภัยทางสังคมสำหรับแรงงานโดยพื้นฐาน ไอแอลโอมีหน้าที่ให้การช่วยเหลือทางเทคนิคในเรื่องต่างๆ คือ :

- การฝึกอบรมวิชาชีพและการฟื้นฟูสมรรถภาพทางอาชีพ
- นโยบายในการจ้างงาน
- การบริหารตลาดแรงงาน
- กฎหมายแรงงานและแรงงานสัมพันธ์
- สภาพการทำงาน
- การพัฒนาการบริหารจัดการ
- ความร่วมมือ
- สถิติแรงงาน
- ความปลอดภัยทางสังคม
- อาชีวอนามัยและความปลอดภัยในการทำงาน

ไอแอลไอส่งเสริมการพัฒนาแรงงานและองค์กรที่ทำงานกับแรงงาน โดยการให้การฝึกอบรม และเป็นທີ່ปรึกษากับองค์กรเหล่านั้น ภายใต้ระบบขององค์การสหประชาชาติ ไอแอลไอมีโครงสร้างการทำงานที่เป็นเอกลักษณ์ที่เรียกว่า ไตรภาคี กล่าวคือ แรงงานหรือลูกจ้าง สามารถมีส่วนร่วมในการพูดคุย ดำเนินการและบริหารงานได้อย่างเท่าเทียมกับ นายจ้าง และรัฐบาล

โครงสร้างขององค์การแรงงานระหว่างประเทศเป็นอย่างไร

องค์การแรงงานระหว่างประเทศประกอบด้วยที่ประชุมแรงงานระหว่างประเทศ (ไอแอลซี) คณะผู้บริหาร (จีบี) และสำนักงานองค์การแรงงานระหว่างประเทศที่ประชุมแรงงานระหว่างประเทศ (ไอแอลซี) บ่อยครั้งถูกเรียกว่า สภาแรงงานสากล จะมีการประชุมร่วมกันในเดือนมิถุนายนของทุกปี ณ กรุงเจนีวา ซึ่งแต่ละรัฐสมาชิกจะส่งผู้แทนจากภาครัฐสองคน ผู้แทนนายจ้างหนึ่งคน และผู้แทนแรงงานหนึ่งคนเข้าร่วมการประชุม โดยที่ประชุมแรงงานระหว่างประเทศนี้เองที่เป็นจุดเริ่มต้นของการร่างมาตรฐานแรงงานสากลต่างๆ ตลอดจนการลงมติรับรองมาตรฐานแรงงานนั้น และนอกจากนี้ ไอแอลซียังมีบทบาทสำคัญในการติดตามผลการดำเนินงานตามอนุสัญญา และข้อเสนอแนะขององค์การแรงงานระหว่างประเทศของประเทศต่างๆ ด้วย ซึ่งวาระการประชุมแต่ละครั้งของไอแอลซีจะถูกกำหนดโดยจีบี

คณะผู้บริหาร หรือ จีบี เป็นเสมือนสภาผู้ทรงคุณวุฒิขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ที่มีอำนาจสูงสุดในการตัดสินใจ จีบีมีบทบาทในการติดตามการดำเนินงานตามมาตรฐานแรงงานสากล โดยจะมีการประชุมจีบีปีละสามครั้ง ณ กรุงเจนีวาเพื่อตัดสินใจเรื่องนโยบายต่างๆ ของไอแอลไอ วางแผนโครงการและงบประมาณขององค์การ ก่อนที่จะเสนอให้ที่ประชุมแรงงานระหว่างประเทศมีมติรับรอง และเลือกตั้งตำแหน่งผู้อำนวยการบริหาร โดยมีคณะทำงานจำนวน 56 คน เป็นตัวแทนจากภาครัฐ 28 คน และตัวแทนจากฝ่ายแรงงานและนายจ้างอีก 14 คน ทั้งนี้สมาชิกจำนวน 10 คนที่มาจากผู้แทนภาครัฐจะได้รับการมอบหมายจากสมาชิกไอแอลไอให้เป็นคณะผู้บริหารสูงสุด ซึ่งปัจจุบันมีตัวแทนจากประเทศกำลังพัฒนาอาทิ บราซิล จีน และอินเดีย รวมอยู่ด้วย ไอแอลไอมีโครงสร้างแบบไตรภาคีที่ยึดหลักการสำคัญคือ ภาคีแต่ละส่วนทั้งจากกลุ่มนายจ้าง กลุ่มแรงงาน และจากภาครัฐมีฐานะเท่าเทียมกัน

ส่วนสำนักงานองค์การแรงงานระหว่างประเทศคือกองเลขานุการถาวรของ องค์การแรงงานระหว่างประเทศ เป็นเสมือนศูนย์ประสานงานกลางของ กิจกรรมทั้งหมดของไอแอลโอ โดยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของจีบี และ ผู้อำนวยการบริหารที่มาจากการเลือกตั้ง และจะอยู่ในตำแหน่งได้คราวละ 5 ปี สำนักงานใหญ่ของกองเลขานี้ตั้งอยู่ที่กรุงเจนีวา มีเจ้าหน้าที่ประมาณ 1,900 คน ที่มาจากกว่า 110 เชื้อชาติ และนอกจากนี้ยังมีสำนักงานสาขาอีก 40 แห่งทั่วโลก

โครงสร้างการทำงานแบบไตรภาค ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศเป็นอย่างไร

ไอแอลโอมีกลไกในการตัดสินใจแบบไตรภาค หรือ สามฝ่าย ซึ่งผู้แทนภาครัฐ ผู้แทนนายจ้าง และผู้แทนแรงงาน ต่างมีบทบาทและทำงานร่วมกันอย่าง เท่าเทียมกัน ดังนั้น โครงสร้างไตรภาคของไอแอลโอจึงกำหนดให้มีรัฐสมาชิก มีผู้แทนทั้งจากภาครัฐ นายจ้าง และองค์การแรงงาน ธรรมนูญของไอแอลโอ ระบุว่ารัฐสมาชิกทุกรัฐต้องส่งผู้แทนจากภาครัฐ นายจ้าง และแรงงาน เข้าร่วม การประชุมของที่ประชุมแรงงานระหว่างประเทศ ซึ่งจะมีผู้แทนจากภาครัฐ สองคน ผู้แทนนายจ้างหนึ่งคน ผู้แทนแรงงานหนึ่งคน และที่ปรึกษาอีกหนึ่งคน ทั้งนี้ ผู้แทนนายจ้างและผู้แทนแรงงานจะถูกคัดสรรจากการปรึกษาหารือกับ องค์การนายจ้างและองค์การแรงงานต่างๆ ในประเทศจากนั้นจะส่งรายชื่อไปให้ รัฐบาลตัดสินใจคัดเลือก

อะไรเป็นเครื่องมือที่องค์การแรงงานระหว่างประเทศ ใช้ในการปรับปรุงพัฒนาสภาพการทำงานของแรงงาน

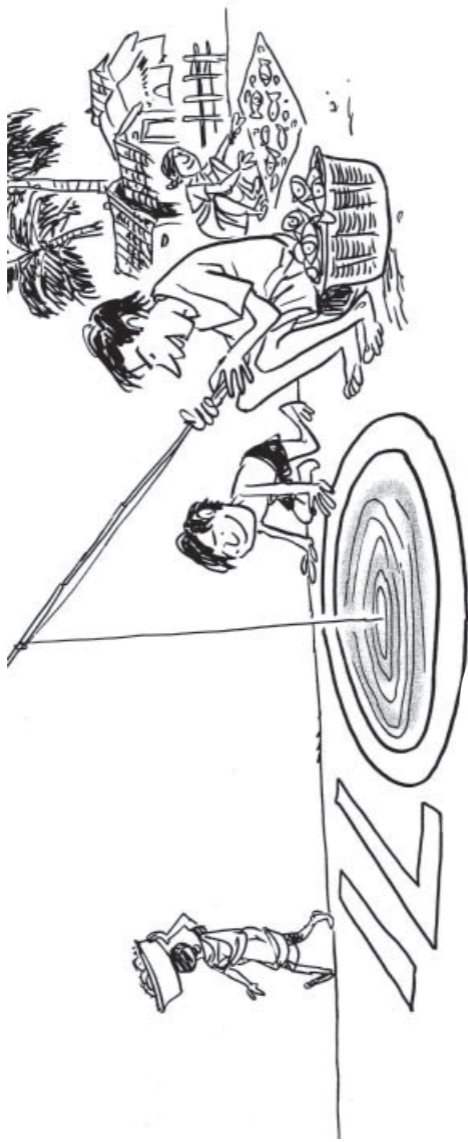
เครื่องมือที่ไอแอลโอใช้ในการปรับปรุงพัฒนาสภาพการทำงานของแรงงาน นำมาจากอนุสัญญาและข้อเสนอแนะต่างๆ ที่ไอแอลโอมีมติรับรอง องค์การแรงงานระหว่างประเทศส่งเสริมให้มีการตระหนักถึงหลักการและวัตถุประสงค์ของนโยบายทางสังคมในระดับสากล และผลักดันระบบมาตรฐานสากลที่เกี่ยวข้องกับแรงงาน อนุสัญญาขององค์การแรงงานระหว่างประเทศเป็นสนธิสัญญาระหว่างประเทศ ที่รัฐสมาชิกขององค์การต้องให้สัตยาบัน ในขณะที่ข้อเสนอแนะเป็นเครื่องมือที่ไม่มีสภาพบังคับ และส่วนมากจะกล่าวถึงการดำเนินการในเรื่องเดียวกันกับที่อนุสัญญาได้ระบุไว้แล้ว กล่าวคือ ข้อเสนอแนะจะเสมือนเป็นแนวทางให้รัฐนำไปใช้ในการวางนโยบายและแนวปฏิบัติของประเทศ

องค์การแรงงานระหว่างประเทศมีมติรับรอง หรือมีข้อเสนอแนะต่ออนุสัญญานี้อย่างไร

ก่อนที่อนุสัญญาและข้อเสนอแนะจะได้รับการรับรอง ไอแอลโอจะกำหนดกฎเกณฑ์ขึ้นเพื่อให้แน่ใจว่ามีการเตรียมทางเทคนิคและการปรึกษาหารือกับสมาชิกอย่างพอเพียง โดยไอแอลโอจะมอบหมายให้คณะกรรมการแต่ละชุดพิจารณาและรายงานเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เมื่อได้รับรายงานแล้ว ไอแอลโอจะทำหน้าที่การพิจารณาอนุสัญญาหรือข้อเสนอแนะที่ได้มีการกลั่นกรองมาแล้วนั้นอีกครั้งหนึ่งเพื่อนำไปสู่การมีมติรับรอง บทบัญญัติของอนุสัญญาหนึ่งหรือข้อเสนอแนะหนึ่งนั้นจะต้องผ่านคณะกรรมการร่างก่อนทุกครั้ง เพื่อเตรียมการก่อนที่จะกลายเป็นข้อเสนอสุดท้าย ที่ไอแอลโอจะลงมติเพื่อรับรองอนุสัญญาหรือข้อเสนอที่เสนอผ่านมาจากคณะกรรมการร่าง ตามมาตราที่ 19 ของธรรมนูญของไอแอลโอ การมีมติรับรองอนุสัญญาหรือข้อเสนอแนะจำเป็นจะต้องมีเสียงข้างมากสองในสามของผู้แทนที่เข้าร่วมการประชุมไอแอลโอ สันนิษฐาน

อนุสัญญาจะถูกให้สัตยาบันหรืออนุมัติอย่างเป็นทางการโดยรัฐบาล ซึ่งสมาชิกแต่ละชาติที่ให้สัตยาบันแก่อนุสัญญาจะจัดทำรายงานประจำปี เสนอต่อสำนักงานองค์การแรงงานระหว่างประเทศ โดยรายงานมาตรการ และการดำเนินงานต่างๆ ที่ได้ทำไปเพื่อตอบสนองต่อบทบัญญัติแห่ง อนุสัญญาที่ได้ให้สัตยาบัน เช่น การพัฒนาการออกกฎหมายระดับประเทศ นอกจากนั้น รัฐสมาชิกยังผูกพันที่จะต้องรายงานเกี่ยวกับอนุสัญญาอื่นๆ ที่ไม่ได้ให้สัตยาบันด้วย อย่างไรก็ตาม ข้อเสนอแนะไม่ได้มีสภาพบังคับ ทางกฎหมาย และไม่ได้มีภาระผูกพันแบบเป็นทางการต่อรัฐบาล ดังนั้น ข้อเสนอแนะส่วนใหญ่จึงเป็นเพียงแนวทางในการกำหนดนโยบายทางสังคม ของรัฐเท่านั้น

องค์การแรงงานระหว่างประเทศ และภาคการทำประมง

onusulyunthitkaiyongkaphanathaprasong

องค์การแรงงานระหว่างประเทศเกี่ยวข้องกับ ภาคการทำประมงอย่างไร

ความสนใจของไอแอลโอในการปรับปรุงพัฒนาสภาพการทำงานของแรงงานในภาคการประมงเริ่มขึ้นในราวปี 1920 ในการประชุมครั้งที่สองของไอแอลซี ณ เมืองเจนีว ประเทศอิตาลี ซึ่งได้มีการลงมติรับรองข้อเสนอนี้ว่าด้วยการจำกัดชั่วโมงทำงานของแรงงานในอุตสาหกรรมประมง ข้อเสนอนี้ระบุว่า “การทำงาน 8 ชั่วโมงต่อวัน หรือ 48 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ เป็นมาตรฐานที่ได้กำหนดได้แต่ไม่สามารถบรรลุตามเป้าหมายนั้นได้เลย”

อีกเกือบสี่สิบปีต่อมา ไอแอลซีจึงได้มีการลงมติรับรองอนุสัญญาที่เกี่ยวข้องกับการทำประมงสามฉบับ ได้แก่ อนุสัญญาฉบับที่ 112 ว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (ชาวประมง) ปี 1959, อนุสัญญาฉบับที่ 113 ว่าด้วยการตรวจวินิจฉัยทางการแพทย์ (ชาวประมง) ปี 1959, และอนุสัญญาฉบับที่ 114 ว่าด้วยตราสารข้อตกลงของชาวประมง ปี 1959

อนุสัญญาฉบับที่ 112 ใช้กับเรือเดินสมุทรเรือประมงเชิงพาณิชย์ทุกประเภท โดยห้ามเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปีเป็นแรงงานบนเรือเดินสมุทร อย่างไรก็ตาม หากลักษณะทางกายภาพและสุขภาพเอื้ออำนวย ก็อนุญาตให้เด็กอายุไม่ต่ำกว่า 14 ปีสามารถทำงานบนเรือได้

อนุสัญญาฉบับที่ 113 ใช้กับเรือเดินสมุทรเรือประมงเชิงพาณิชย์ ยกเว้นเรือเดินสมุทรที่ไม่ได้อยู่ในน่านน้ำนานเกินกว่า 3 วัน โดยอนุสัญญาระบุว่าชาวประมงต้องมีใบรับรองว่าเขาหรือเธอมีความพร้อมในการทำงานตามหน้าที่ที่ถูกต้อง

อนุสัญญาฉบับที่ 114 ใช้กับเรือเดินสมุทรเรือประมงเชิงพาณิชย์ โดยมีบทยกเว้นให้กับเรือประมงบางประเภทตามที่ได้หารือกับผู้แทนนายจ้างและแรงงาน อนุสัญญาระบุว่าข้อตกลงบทบัญญัติอื่นๆ ต้องถูกลงนามร่วมจากทั้งฝ่ายเจ้าของเรือและลูกเรือประมง ทั้งในส่วนของจำกัดหรือขยายช่วงเวลาและเส้นทางในการทำการประมง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกฎหมายภายในประเทศของประเทศนั้นด้วย บทบัญญัติเหล่านี้เกี่ยวข้องกับหลายสิ่งที่จะช่วยเหลือสนับสนุนชาวประมงในระหว่างการเดินเรือทำประมง วิธีการจ่ายค่าตอบแทนและอัตราค่าตอบแทนของลูกเรือประมง และตลอดจนเงื่อนไขในการยกเลิกข้อตกลง

ในปี 1966 เป็นครั้งสุดท้ายที่มีการลงมติรับรองอนุสัญญาที่เกี่ยวข้องกับการทำประมงก่อนที่จะมีการผลักดันอนุสัญญาว่าด้วยการทำประมง ปี 2007 ขึ้น โดยในปีนั้นมีการรับรองอนุสัญญาฉบับที่ 125 ว่าด้วยประกาศนียบัตรรับรองสมรรถนะในการทำงานของลูกเรือ และอนุสัญญาฉบับที่ 126 ว่าด้วยที่พักอาศัยของลูกเรือ ทั้งนี้อนุสัญญาทั้งสองฉบับยกเว้นการคุ้มครองเรือประมงที่ทำประมงเลียบบตามแนวชายฝั่ง และเรือประมงที่มีปริมาตรเรือน้อยกว่า 25 GRT ซึ่งต่อมาได้มีการขยายข้อยกเว้นสำหรับเรือที่มีความยาวน้อยกว่า 13.7 เมตรด้วย จากอนุสัญญาทั้งสองฉบับชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่ามีผลบังคับใช้กับการทำประมงเชิงอุตสาหกรรมเป็นหลัก

อนุสัญญาฉบับที่ 125 ระบุให้รัฐสมาชิกที่ให้สัตยาบันกับอนุสัญญานี้กำหนดมาตรฐานของคุณสมบัติของผู้ปฏิบัติงานบนเรือเพื่อให้ได้รับประกาศนียบัตรรับรองสมรรถนะในการทำงานของลูกเรือ โดยเฉพาะในตำแหน่งผู้บังคับการเรือ ผู้ดูแลหรือวิศวกรประจำเรือ ในขณะที่อนุสัญญาฉบับที่ 126 กล่าวถึงความจำเป็นในการจัดหาเครื่องนอนและที่พักให้กับลูกเรือ

ข้อเสนอแนะฉบับที่ 126 ว่าด้วยการฝึกอบรมวิชาชีพแก่ชาวประมงให้ความสำคัญกับการฝึกอบรมทั่วไปให้กับลูกเรือในหลากหลายสาขา เช่น การควบคุมเรือ การซ่อมแซมและบำรุงรักษาเครื่องมือจับสัตว์น้ำ และเรือประมง และความปลอดภัยในท้องทะเล เป็นต้น

จะเห็นว่า บางอนุสัญญาที่เกี่ยวข้องกับทะเลนั้นมีบทบัญญัติที่คาบเกี่ยวกับการทำประมงเชิงพาณิชย์ ดังนั้น อนุสัญญาฉบับที่ 55 ว่าด้วยความรับผิดชอบของเจ้าของเรือ (การเจ็บป่วยและบาดเจ็บของลูกเรือ) ปี 1936 จึงใช้กับเรือประมงเดินสมุทร แต่ยกเว้นเรือประมงที่ทำกรประมงชายฝั่ง เช่นเดียวกับอนุสัญญาฉบับที่ 63 ว่าด้วยสวัสดิการของชาวประมง ปี 1987, อนุสัญญาฉบับที่ 165 ว่าด้วยความปลอดภัยทางสังคม (แก้ไข) ปี 1987, อนุสัญญาฉบับที่ 166 ว่าด้วยการส่งกลับประเทศ (แก้ไข) ปี 1987, อนุสัญญาฉบับที่ 179 ว่าด้วยการว่าจ้างและการกำหนดตำแหน่งงาน ปี 1996, และอนุสัญญาฉบับที่ 180 ว่าด้วยชั่วโมงในการทำงานและการกำหนดงานภายในเรือ ปี 1996 ต่างล้วนใช้กับการทำประมงเชิงพาณิชย์ทั้งสิ้น

องค์การแรงงานระหว่างประเทศทำสิ่งใด เพื่อพัฒนามาตรฐานแรงงานใหม่ในภาคการทำประมง

ในการประชุมคณะผู้บริหาร (จีบี) ครั้งที่ 283 ของไอแอลโอ เมื่อเดือนมีนาคม ปี 2002 ได้มีการหารือเพื่อกำหนดวาระการประชุมที่ประชุมแรงงานระหว่างประเทศ และได้กำหนดให้มีการหารือเรื่องมาตรฐานเชิงลึก เพื่อให้เกิด อนุสัญญาและข้อเสนอแนะต่อการทำงานในภาคการทำประมง มาตรฐานใหม่จะเป็นการปรับปรุงของเครื่องมือต่างๆ ทกอย่าง ไอแอลโอมี อยู่จากทั้งหมดเจ็ดอย่าง หรือยกเว้นเพียง อนุสัญญาว่าด้วยประกาศนียบัตร รับรองสมรรถนะในการทำงานของลูกเรือ ปี 1966 เท่านั้น ประเด็นใหม่ที่มี การหยิบยกขึ้นมาเพื่อให้ครอบคลุมแรงงานบนเรือมากขึ้น เช่น ความปลอดภัยในการทำงานและสุขภาพ ความปลอดภัยทางสังคม

อนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมง ปี 2007 (C188)
โดยมีข้อเสนอแนะว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมง ปี 2007 (R199)
เป็นส่วนเติมเต็มนั้นได้รับการลงมติรับรองในการประชุมไอแอลซีครั้งที่ 96
ซึ่งจัดขึ้น ณ กรุงเจนีวา เมื่อเดือนมิถุนายน 2007 หลังจากผ่านการอภิปราย
เอกสารข้อเสนอเพื่อการกำหนดอนุสัญญาและข้อเสนอแนะโดยคณะกรรมการ
ด้านการทำประมงมาแล้ว 2 ครั้ง ในปี 2004 และ 2005 โดยหลังจากที่ได้มีการ
ปรับแก้เนื้อหาบางส่วนในเอกสารข้อเสนอแล้วจึงได้มีการเสนอเข้าที่ประชุม
ไอแอลซีในปี 2007 เพื่อการลงมติอนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการ
ทำประมง ปี 2007 จะถูกบังคับใช้กับ 10 ประเทศสมาชิกที่ให้สัตยาบัน
ต่ออนุสัญญา โดยมีผลหลังจากการให้สัตยาบันแล้ว 12 เดือน ซึ่งแปดในสิบ
ประเทศที่ให้สัตยาบันนี้เป็นประเทศที่เป็นชายฝั่งและได้ขึ้นทะเบียนไว้กับ
ไอแอลโอแล้ว

อนุสัญญาว่าด้วย
การทำงานในภาคการทำประมง
ปี 2007

อะไรคือสาระสำคัญที่พิเศษของอนุสัญญา ว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007

แม้ว่าจะเป็นเวลากว่า 40 ปีมาแล้วที่ไอแอลโอพยายามผลักดันให้มีการใช้มาตรฐานแรงงานในภาคการทำประมง แต่ระดับการให้สัตยาบันต่ออนุสัญญาฉบับล่าสุดยังคงค่อนข้างต่ำมาก ยิ่งไปกว่านั้น เครื่องมือเดิมที่ใช้อยู่ก็ล้าสมัย ไม่ครอบคลุมตอบสนองต่อธรรมชาติของการทำประมงที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน อนุสัญญาหลายฉบับที่ใช้กับการทำประมงเชิงพาณิชย์ถูกยกเลิกไปอันสืบเนื่องจากการมีมติรับรองอนุสัญญาว่าด้วยแรงงานในทะเล ปี 2006 (MLC) ซึ่งผลจากการแก้ไขปรับปรุงอนุสัญญาดังกล่าวมิได้ครอบคลุมไปถึงเรือประมง ดังนั้น อนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007 จึงมีการแก้ไขมาตรฐานแรงงานประมงและผนวกเอาบทบัญญัติต่างๆ ในอนุสัญญาว่าด้วยทะเลซึ่งใช้กับเรือประมงเข้าไว้ด้วยกัน เพื่อให้เข้ากับสถานการณ์และกำหนดระบบมาตรฐานแรงงานที่สะท้อนภาพการเปลี่ยนแปลงของภาคการทำประมงในช่วงเวลาที่ผ่านมา สืบย้อนจนพยายามอุดช่องว่างของอนุสัญญาเอ็มแอลซี (MLC) ซึ่งไม่ได้ครอบคลุมเรือประมงด้วย

ในบริบทโลกาภิวัตน์ทางการค้าและเศรษฐกิจปัจจุบัน การทำการประมงในประเทศกำลังพัฒนาไม่เพียงจับสัตว์น้ำในน่านน้ำของประเทศตัวเองเท่านั้น แต่ยังเดินเรือไปยังน่านน้ำลึกหรือน่านน้ำของประเทศอื่น นอกจากนี้ยังมีการเติบโตของแรงงานประมงจากประเทศกำลังพัฒนาที่ทำงานในเรือประมงของประเทศอุตสาหกรรมอย่างไม่เคยมีมาก่อน ในสถานการณ์เช่นนี้ อนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007 จึงเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์และมีความหมายในการสำหรับแรงงานในภาคการประมง ซึ่งไอแอลโอตระหนักดีว่าเป็นการประกอบอาชีพที่มีความเสี่ยงสูงเมื่อเปรียบเทียบกับอาชีพอื่นๆ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดการปรับปรุงสภาพการทำงานและการดำรงชีวิตของแรงงานบนเรือประมง

ถือเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของการทำงานของไอแอลโอที่เกี่ยวข้องกับประเด็นการทำประมง กล่าวคือ อนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007 เสนอให้มีเนื้อหาครอบคลุมไปถึงการทำประมงทุกประเภท รวมทั้งการทำประมงในแม่น้ำ ทะเลสาบ และคลองด้วย จะยกเว้นเพียงแต่การทำประมงเพื่อเป็นอาหารและการจับปลาเพื่อเป็นการพักผ่อนหย่อนใจ นัยสำคัญของอนุสัญญานี้ คือ นี่เป็นเครื่องมือแรกของไอแอลโอที่เกี่ยวข้องกับการทำประมงที่ใช้กับทั้งการทำประมงในฝั่งและในทะเล และได้รวมเอาการทำประมงขนาดเล็กไว้ด้วย ดังนั้น อนุสัญญานี้จึงใช้กับทั้งเรือประมงขนาดใหญ่และขนาดเล็ก ไม่ว่าจะมียาเสพติดหรือเปิดหรือปิด ตลอดถึงลูกเรือประมงในเรือเดินสมุทร

สิ่งใดคือข้อกำหนดหลักที่อยู่ภายใต้อนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007

ประเทศที่ให้สัตยาบันแก่อนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007 จะต้องกำหนดข้อกำหนดหลักเพื่อความปลอดภัยและมีประสิทธิภาพในการเดินเรือและการปฏิบัติงานบนเรือประมง โดยคำนึงถึงการกำหนดงานของลูกเรืออย่างปลอดภัย ดังนั้น สมาชิกองค์การแรงงานระหว่างประเทศจึงจำเป็นต้องพัฒนามาตรฐานในเรื่องต่อไปนี้ :

ข้อกำหนดขั้นต่ำเพื่อการทำงานบนเรือประมง

- อายุขั้นต่ำของแรงงานที่ปฏิบัติงานบนเรือประมง โดยคำนึงถึงอันตรายต่อสุขภาพ ความปลอดภัย หรือศีลธรรมของผู้เยาว์
- การวินิจฉัยทางการแพทย์ เพื่อให้แน่ใจว่าชาวประมงมีความพร้อมทางกายภาพที่จะปฏิบัติหน้าที่ในเรือประมง

- การกำหนดงานอย่างปลอดภัย เพื่อให้แน่ใจว่าจะมีการควบคุมเรือ และปฏิบัติงานบนเรือประมงอย่างปลอดภัย
- ระยะเวลาพักของชาวประมงที่ทำงานบนเรือประมง การรับประกันความปลอดภัยและการมีสุขภาพดี
- การเก็บรักษารายชื่อลูกเรือที่ทำงานบนเรือ และมอบสำเนารายชื่อให้กับผู้มีอำนาจรับผิดชอบก่อนออกเรือ
- การจัดเตรียมข้อตกลงในการทำงานของชาวประมงและข้อกำหนดขั้นต่ำ เพื่อการันตีสภาพการทำงานและการใช้ชีวิตที่เหมาะสมของชาวประมงบนเรือประมง
- การจัดส่งลูกเรือประมงกลับประเทศจากท่าเรือต่างประเทศ
- การจ้างงานและการกำหนดตำแหน่งหน้าที่การงานของชาวประมง
- มาตรการอื่นๆ ที่รับประกันการจ่ายค่าจ้างแก่ชาวประมงอย่างเป็นสม่าเสมอ

ที่พักอาศัยและอาหาร

- การจัดหาที่พักอาศัย อาหาร และน้ำดื่มในขณะที่อยู่บนเรือประมง

การรักษาพยาบาล การคุ้มครองสุขภาพ และความปลอดภัยทางสังคม

- การรักษาพยาบาลและสิทธิในการเข้าถึงบริการทางการแพทย์เมื่อขึ้นฝั่ง สิทธิในการขึ้นฝั่งเพื่อรับการรักษาพยาบาลอย่างทันกาลในกรณีที่มีอาการป่วยหรือบาดเจ็บสาหัส
- การป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงาน การเจ็บป่วยจากการประกอบอาชีพ และความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องจากการทำงานบนเรือประมง รวมถึงการประเมินและการจัดการความเสี่ยง

- การฝึกอบรมให้แก่ลูกเรือในการทำงานกับเครื่องมือจับสัตว์น้ำประเภทต่างๆ และความรู้ด้านการจับสัตว์น้ำ
- การรายงานและตรวจสอบอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นบนเรือประมง
- รับรองสิทธิของลูกเรือประมงในการได้รับความคุ้มครองความปลอดภัยทางสังคม ภายใต้เงื่อนไขที่ไม่มีภาระให้สิทธิพิเศษกับลูกเรือบางกลุ่ม ทุกคนที่อยู่บนเรือสามารถได้รับการคุ้มครองความปลอดภัยทางสังคมเช่นเดียวกัน และจะรักษาสิทธิความปลอดภัยทางสังคมเพื่อทุกคน
- การคุ้มครองการเจ็บป่วย การบาดเจ็บ หรือการเสียชีวิตจากการทำงาน และทำให้แน่ใจว่าเจ้าของเรือประมงมีหน้าที่ในการจัดหาการดูแลทางการแพทย์และการป้องกันสุขภาพให้กับลูกเรือประมง

การปฏิบัติตามกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมาย

- การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพในการใช้อำนาจเพื่อการบังคับคดีและกำกับให้เรือประมงกำหนดระบบที่สอดคล้องกับการปฏิบัติตามข้อกำหนดต่างๆ ของอนุสัญญา

บทบัญญัติที่กล่าวถึงข้างต้นทั้งหมดนั้นใช้กับ

- (ก) เรือประมงที่มีความยาวเท่ากับหรือเกินกว่า 24 เมตร
- (ข) เรือประมงที่โดยปกติออกเรืออยู่ในทะเลเป็นเวลานานกว่า 7 วัน หรือ
- (ค) เรือประมงที่ออกเรือไปยังน่านน้ำลึกที่ไกลออกไป ซึ่งจากเนื้อหาของอนุสัญญานี้จะครอบคลุมเรือประมงเกือบทุกประเภทและแรงงานที่ทำงานบนเรือประมงอย่างไม่มีข้อยกเว้น

สิ่งใดคือความจำเพาะของอนุสัญญาว่าด้วย การทำงานในภาคการทำประมงปี 2007 ที่มุ่งหมายจะให้เกิดขึ้นจริง

อนุสัญญานี้ประกอบด้วย 9 ภาค รวม 54 มาตรา และ 3 ภาคผนวก ภาคที่หนึ่งว่าด้วยคำนิยาม (มาตรา 1) กรอบเนื้อหาของอนุสัญญา (มาตรา 2, 3, 4, และ 5) ภาคที่สองว่าด้วยหลักการทั่วไปและแนวปฏิบัติ (มาตรา 6) ผู้มีอำนาจและการประสานความร่วมมือ (มาตรา 7) และความรับผิดชอบของเจ้าของเรือประมง ผู้บังคับเรือ และลูกเรือประมง (มาตรา 8) ภาคที่สามว่าด้วยข้อกำหนดขั้นต่ำในการทำงานบนเรือประมง ได้แก่ อายุขั้นต่ำ (มาตรา 9) และการตรวจวินิจฉัยทางการแพทย์ (มาตรา 10, 11, และ 12)

ภาคที่สี่ว่าด้วยเงื่อนไขของการบริการ ภาคห้าว่าด้วยที่พักอาศัยและอาหาร (มาตรา 25 ถึง 28) และภาคที่หกว่าด้วยการรักษาพยาบาล การคุ้มครองสุขภาพและความปลอดภัยทางสังคม ภาคที่สี่และภาคที่หกเป็นส่วนที่ยาวที่สุดของอนุสัญญา โดยภาคที่สี่มีเนื้อหาที่เกี่ยวกับการกำหนดงานและชั่วโมงในการพัก (มาตรา 13 และ 14) รายชื่อลูกเรือ (มาตรา 15) ข้อตกลงในการทำงานของชาวประมง (มาตรา 16, 17, 18, 19, และ 20) การส่งกลับประเทศ (มาตรา 21) การว่าจ้างและการกำหนดตำแหน่งงาน (มาตรา 22) และการจ่ายค่าตอบแทนให้ลูกเรือ (มาตรา 23 และ 24) ภาคที่หกว่าด้วยการรักษาพยาบาล (มาตรา 29 และ 30) ความปลอดภัยในการทำงาน การป้องกันสุขภาพและอุบัติเหตุ (มาตรา 31 ถึง 33) ความปลอดภัยทางสังคม (มาตรา 34 ถึง 37) และการคุ้มครองกรณีการเจ็บป่วย บาดเจ็บ และเสียชีวิตจากการทำงาน (มาตรา 38 และ 39)

ภาคที่เจ็ดว่าด้วยการปฏิบัติตามกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมาย (มาตรา 40 ถึง 44) ภาคที่แปดว่าด้วยการแก้ไขภาคผนวกที่ 1 (มาตรการที่เทียบเท่ากัน), ภาคผนวก 2 (ข้อตกลงในการทำงานของชาวประมง), และภาคผนวก 3 (ที่พักในเรือประมง) และภาคที่เก้าว่าด้วยบทบัญญัติสุดท้าย

โครงสร้างการทำงานของอนุสัญญา

ว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007 เป็นอย่างไร

อนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007

มีโครงสร้างหลัก 2 ด้าน กล่าวคือ ด้านหนึ่งเป็นมาตรฐานเชิงบังคับ

- (1) ใช้กับเรือประมงที่มีความยาวเท่ากับหรือเกินกว่า 24 เมตร
- (2) ใช้กับเรือประมงที่ออกเรืออยู่ในทะเลเป็นเวลานานกว่า 7 วัน หรือ
- (3) ใช้กับเรือประมงที่ออกเรือห่างจากฝั่งไปไกลกว่า 200 ไมล์ทะเล หรือ
- (4) ใช้กับเรือเดินสมุทรที่ออกเรือไปไกลกว่าเขตไหล่ทวีป และ
- (5) สำหรับลูกเรือประมงที่กล่าวแล้วข้างต้นทั้งหมด

ส่วนอีกด้านหนึ่งเป็นมาตรฐานที่ยืดหยุ่นสำหรับเรือประมงอื่นๆ

ที่ไม่เข้าข่ายตามอนุสัญญานี้ และแรงงานที่ทำงานในเรือประมงประเภทนั้น โดยเปิดให้รัฐสมาชิกบังคับใช้กฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ

หรือมาตรการอื่นๆ ในการปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญา

รัฐสมาชิกจำเป็นต้องกำหนดประเภทของเรือประมงที่จะได้รับประโยชน์

จากมาตรฐานแรงงานในภาคประมง ซึ่งควรรวมถึงประมงพื้นบ้าน ขนาดเล็กด้วย นอกจากนี้ ยังมีบทบัญญัติบางส่วนของอนุสัญญาที่

กล่าวถึง “การดำเนินงานแบบก้าวหน้า” ซึ่งได้กล่าวถึงประเภท

ของเรือประมงต่างๆ ด้วย

แนวคิดการทำงานแบบ

“การดำเนินงานแบบก้าวหน้า” คืออะไร

แม้ว่า แนวคิดเรื่อง “การดำเนินงานแบบก้าวหน้า” จะไม่ได้ถูกกำหนดไว้ แต่เป็นที่เข้าใจกันดีว่า ประเทศต่างๆ ดำเนินงานตามบทบัญญัติที่ได้รับอนุญาตไว้ในอนุสัญญานี้ได้มานานเป็นเวลานานแล้ว (ดูรายละเอียดด้านล่าง)

อนุสัญญายินยอมให้มี “การดำเนินงานแบบก้าวหน้า” โดยบทบัญญัตินี้ ครอบคลุมเรือประมงประเภทต่างๆ ดังต่อไปนี้

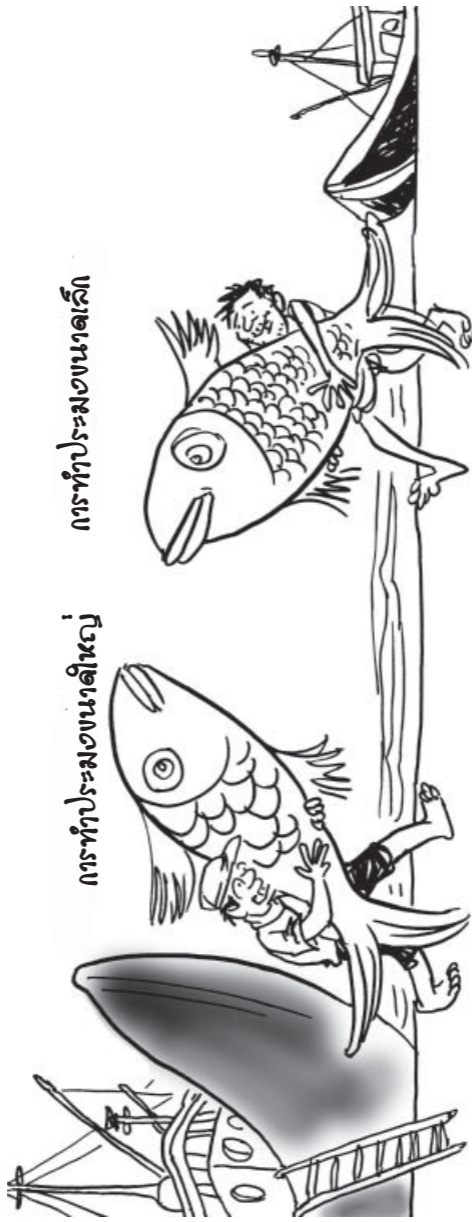
- (1) เรือประมงที่มีความยาวน้อยกว่า 24 เมตร
- (2) เรือประมงที่ออกเรือระยะทางสั้นกว่า หรือใช้เวลาน้อยกว่า 7 วัน และ/หรือ
- (3) เรือที่ไม่ได้ออกเรือไปในน่านน้ำไกลๆ แต่ก็ยังมีลูกเรือประมงทำงานอยู่บนเรือ

ความยืดหยุ่นของแนวการดำเนินงานแบบก้าวหน้าแปลงมาเป็นข้อกำหนดต่อไปนี้

- ลูกเรือประมงต้องมีใบรับรองแพทย์ที่แสดงให้เห็นว่ามีความพร้อมในการทำงานบนเรือที่ระบุตามประเภทต่างๆ ทั้งสามกลุ่ม เช่นเดียวกับลูกเรือบนเรือประมงที่มีความยาวเท่ากับหรือมากกว่า 24 เมตรหรือที่ออกเรือเป็นเวลานานกว่า 7 วัน
- เรือประมงต้องมีรายชื่อลูกเรือที่ทำงานบนเรือ
- เจ้าของเรือประมงต้องทำให้แน่ใจว่าลูกเรือประมงแต่ละคนได้ลงนามในเอกสารข้อตกลงการทำงานร่วมกันกับเจ้าของเรือ เพื่อเป็นหลักประกันสภาพการทำงานและการใช้ชีวิตบนเรืออย่างเหมาะสม
- การประเมินความเสี่ยง โดยเฉพาะอย่างยิ่งของลูกเรือประมง
- สมาชิกไอแอลโอต้องจัดการให้แรงงานประมงได้รับความคุ้มครองจากการเจ็บป่วย บาดเจ็บ หรือเสียชีวิตจากการทำงาน รวมถึงการเข้าถึงการรักษาพยาบาล และการชดเชยในกรณีที่เกิดการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุจากการทำงานและโรคภัยจากการทำงาน ซึ่งอาจเป็นระบบความรับผิดชอบของเจ้าของเรือ หรือการประกันภัยภาคบังคับ การชดเชยให้กับแรงงานหรือรูปแบบอื่น

แนวคิดการทำงานแบบก้าวหน้านี้เป็นประโยชน์กับเจ้าของเรือประมงตามประเภทที่ได้กล่าวไว้ และอนุญาตให้ประเทศที่ได้ให้สัตยาบันแก่อนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007 สามารถดำเนินการที่เกินกว่าบทบัญญัติแก่อนุสัญญาได้โดยขยายเวลาในการดำเนินการออกไป เช่นนี้แล้วจึงมีความคาดหวังว่า แนวคิดนี้จะช่วยสนับสนุนให้ประเทศต่างๆ ให้สัตยาบันแก่อนุสัญญาเพิ่มมากขึ้น เพราะแนวคิดนี้ได้กล่าวถึงความขาดแคลนโครงสร้างพื้นฐานและกฎระเบียบของบางประเทศที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานตามอนุสัญญา

การทำประมงพื้นบ้านขนาดเล็ก

การทำประมงขนาดเล็ก

การทำประมงขนาดใหญ่

เหตุใดจึงต้องให้ความสำคัญกับ

มาตรฐานแรงงานของการทำประมงพื้นบ้านขนาดเล็ก

การพัฒนาเทคโนโลยีด้านการทำประมงตั้งแต่ช่วงทศวรรษ 1960 ทำให้การใช้เครื่องยนต์กลไกในเรือประมงและอุปกรณ์จับสัตว์น้ำแพร่หลายมากขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นผลให้เรือประมงพื้นบ้านและเรือประมงขนาดเล็กต้องขยายเขตการทำประมงของตัวเองออกไป มีความเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญเกิดขึ้น หรือ ความจำเป็นสำหรับการเปลี่ยนแปลงทั้งในสภาพการทำงาน และการใช้ชีวิตของเรือประมงขนาดเล็ก เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ

คำประกาศเขตเศรษฐกิจพิเศษ 200 ไมล์ทะเล (EEZ) หรือเขตการทำประมงพิเศษ (EFZ) ในหลายรัฐที่มีชายฝั่งในช่วงทศวรรษ 1970 ประกอบกับความก้าวหน้าทางการเดินเรือและเทคโนโลยีการทำประมงนำมาซึ่งการขยายโอกาสในการทำประมงให้กับเรือประมงขนาดใหญ่และเรือประมงขนาดเล็กที่อยู่ในประเทศชายฝั่งที่มีเขตการทำประมงพิเศษอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน ด้วยเครื่องมือที่ช่วยในการเดินเรือทำให้ปัจจุบันเรือประมงขนาดเล็กสามารถเดินเรือออกไปได้ไกลขึ้น ซึ่งใช้เวลาในการทำประมงหลายวัน จึงควรต้องให้ความสำคัญในการปรับปรุงสภาพการทำงานและการใช้ชีวิตของลูกเรือบนเรือประมงขนาดเล็กเช่นเดียวกับเรือประมงขนาดใหญ่ การสร้างข้อตกลงระหว่างแรงงานและนายจ้างสามารถเกิดขึ้นได้แม้ว่าเรือประมงจะมีขนาดความยาวน้อยกว่า 24 เมตร ดังนั้น การทำประมงจึงกำลังมีแนวโน้มที่จะก้าวสู่การผลิตเชิงอุตสาหกรรม

อนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007 สามารถป้องกันสภาพการทำงานในการทำประมงขนาดเล็กจากความเสี่ยงต่างๆ ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำประมงในประเทศกำลังพัฒนาหลายๆ ประเทศเป็นที่ชัดเจนว่าเราจำเป็นต้องกำหนดกรอบทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสภาพการทำงานและการใช้ชีวิตของแรงงานประมงทั่วโลก แม้ว่าพวกเขาจะเป็นแรงงานในการทำประมงขนาดเล็ก

การทำประมงพื้นบ้านและการทำประมงขนาดเล็ก จะสามารถได้ประโยชน์จากอนุสัญญา ว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007 ได้อย่างไร

แม้ว่าเนื้อหาของอนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007 จะไม่ได้สร้างความขัดแย้งไม่ว่าจะเป็นเรือประมงขนาดใหญ่ หรือเรือประมงขนาดเล็ก หรือเรือประมงพื้นบ้าน กล่าวคือไม่มีข้อยกเว้นให้กับเรือประเภทใด และมุ่งหมายให้ใช้กับการทำประมงทุกประเภท บทบัญญัติแห่งอนุสัญญาสามารถเป็นประโยชน์แก่เรือประมงขนาดเล็ก ดังนี้

- มาตรฐานอายุขั้นต่ำ
- การตรวจวินิจฉัยทางการแพทย์
- รายชื่อลูกเรือ
- ระยะเวลาในการพักอย่างเป็นทางการ
- ข้อตกลงในการทำงาน
- การจ่ายค่าตอบแทนอย่างสม่าเสมอ
- ที่พักอาศัย อาหาร และน้ำดื่มบนเรือประมง
- อุปกรณ์ทางการแพทย์และยา รวมถึงความจำเป็นที่จะต้องมีลูกเรือที่ได้รับการอบรมหรือสามารถปฐมพยาบาลได้
- สิทธิในการได้รับการรักษาพยาบาลเมื่อขึ้นฝั่ง
- การป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงาน โรคจากการทำงาน และความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการทำงานบนเรือประมง
- การอบรมให้แก่ลูกเรือด้านเครื่องมือการจับสัตว์น้ำและเรือประมง
- การรายงานและการตรวจสอบอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นบนเรือประมง
- การคุ้มครองสุขภาพและการรักษาพยาบาล
- ความปลอดภัยทางสังคม

อย่างไรก็ตาม การทำประมงพื้นบ้านและประมงขนาดเล็กจะได้ประโยชน์จากบทบัญญัติข้างต้นได้ก็ขึ้นอยู่กับจะมีการนำการทำประมงขนาดเล็กมาอยู่ภายใต้กรอบเนื้อหาของอนุสัญญาเช่นเดียวกับการทำประมงประเภทอื่นๆ หรือไม่ โดยการประเมินว่าการทำประมงพื้นบ้านควรได้รับสิทธิประโยชน์จากอนุสัญญานั้นจะขึ้นกับการประเมินในระดับประเทศ

อนุสัญญาว่าด้วยการทำงาน

ในภาคการทำประมงปี 2007 ครอบคลุมการทำประมง ทุกประเภทและแรงงานประมงหรือไม่

ภายใต้อนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007 ได้นิยามคำว่า “แรงงานประมง” ว่าหมายถึงทุกคนที่ทำงานหรือเกี่ยวข้องกับ การปฏิบัติการใดๆ บนเรือประมง และหมายรวมถึงผู้ที่ทำงานบนเรือโดยได้รับ ค่าจ้างค่าตอบแทน หรือได้รับส่วนแบ่งจากสัตว์น้ำที่จับได้ หรือไม่แต่การเป็น เจ้าของกิจการเอง ดังนั้นตามเนื้อหาของอนุสัญญา แรงงานประมงจึงไม่ได้ หมายถึงแค่ชาวประมงเท่านั้น แต่ยังรวมแรงงานที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการ แปรรูปสัตว์น้ำบนเรือด้วย อนุสัญญายังมีหลายบทบัญญัติที่กั้นการทำ ประมงบนแผ่นดินออกไป และมีข้อจำกัดจำเพาะสำหรับแรงงานประมงและ เรือประมงบางประเภทที่ออกทะเล โดยขึ้นอยู่กับหลายเงื่อนไข อาทิ ความยาวของเรือ ระยะเวลาในการออกจับสัตว์น้ำในแต่ละครั้ง พื้นที่ในการ จับสัตว์น้ำ และประเภทของการทำประมง แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าความยาวของ เรือน้อยกว่า 24 เมตร ก็ไม่สามารถดำเนินการเหมือนกับเรือประมงที่อยู่ในทะเล ได้นานกว่า 7 วัน

WFC'07

การรักเขาพหุบาท

แระตวนประลือ
๒๓๖๖

เรือท่องเที่ยว
การบริการ

เดินเร็วไปไกลกว่า 200 ไมล์ทะเล หรือ ออกนอกเขตไหล่ทวีป

ทำอย่างไรอนุสัญญาว่า ด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007 จึงจะเป็นประโยชน์กับการทำประมงชายฝั่งด้วย

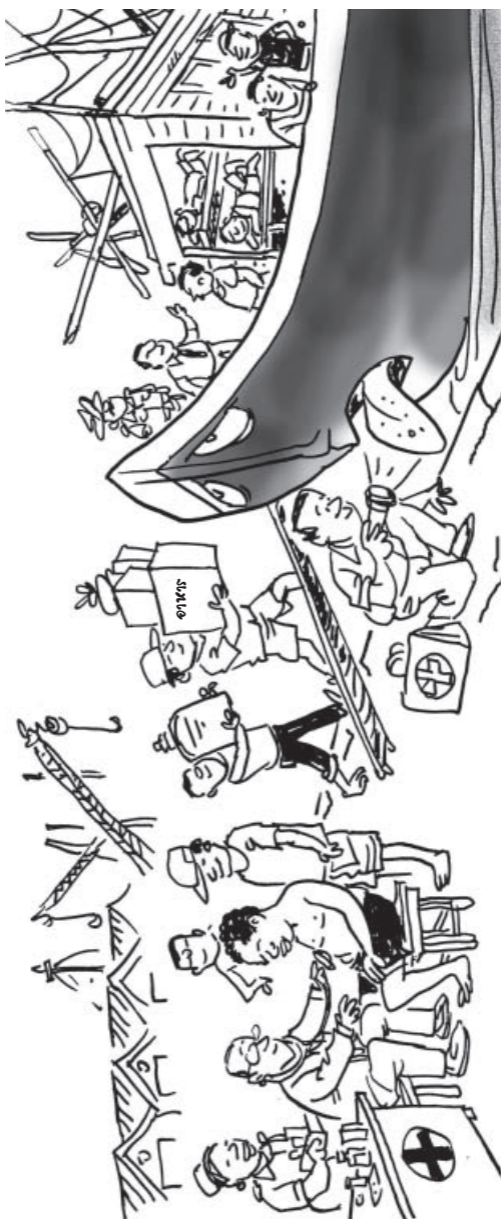
คำนิยาม “แรงงานประมง” ที่กำหนดไว้ตามอนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007 ไม่ได้รวมการทำประมงชายฝั่ง หรือ แรงงานที่ไม่ได้อยู่บนเรือประมงตามปกติ เช่น นักดำน้ำ คนลากอวนประมง คนเก็บสาหร่ายทะเล และคนใช้ตาข่ายจับสัตว์น้ำและเครื่องมือจับสัตว์น้ำบนชายหาด และคนจับสัตว์น้ำโดยเดินเท้าระหว่างเขตระดับน้ำขึ้นลง แม้ว่าพวกเขาเหล่านั้นจะทำงานเต็มเวลา และแม้ว่าจะมีนายจ้างและลูกจ้างที่ทำงานเกี่ยวกับการทำประมงแบบที่กล่าวมาแล้ว

แรงงานประมงและองค์กรภาคประชาสังคมควรทำอะไร เพื่อให้แรงงานประมงชายฝั่งได้รับประโยชน์จากอนุสัญญา ว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007 เหมือนกับแรงงานประมงกลุ่มอื่น

การรณรงค์ระดับประเทศควรกระตุ้นรัฐบาลให้สนใจแรงงานประมงที่ทำงานเต็มเวลาแม้ว่าจะไม่ได้อยู่บนเรือประมง เช่น นักดำน้ำ คนงมหอย ช่างประมงที่ใช้อวนลาก เช่นเดียวกับแรงงานที่เกี่ยวข้องกับการทำประมง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้หญิงที่มีบทบาทอย่างสำคัญในงานต่างๆ ที่กล่าวมาแล้ว เพื่อให้แน่ใจว่าคนเหล่านี้จะได้รับประโยชน์จากบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007
ข้อกำหนดขั้นต่ำ อันได้แก่

- (1) งานที่มีความเสี่ยง (เช่น การดำน้ำ การวางอวนบนชายหาดหรือมเหย การจับสัตว์น้ำในเขตที่มีระดับน้ำขึ้นลงแปรปรวน)
- (2) เงื่อนไขของการบริการ
(เช่น ข้อตกลงในการทำงาน จำนวนชั่วโมงที่พัก หรือวิธีการจ่ายค่าตอบแทน)
- (3) ความปลอดภัยในการทำงานและการคุ้มครองสุขภาพ
- (4) การรักษาพยาบาลและความปลอดภัยทางสังคม เพื่อที่จะช่วยปรับปรุงสภาพการทำงานและการใช้ชีวิตของแรงงานประมงชายฝั่งด้วย

ก้าวต่อไป

รัฐสมาชิกที่ลงนามรับรองและให้สัตยาบัน ต่ออนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาค การทำประมงปี 2007 ควรทำสิ่งใดบ้าง

ประเทศต่างๆ ที่ให้สัตยาบันต่ออนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007 จะต้องรายงานต่อไอแอลโอว่าเหตุใดเรือประมงประเภทนั้นหรือแรงงานประมงนั้นไม่ถูกจัดอยู่ในกรอบของอนุสัญญา และจะทำให้มาตรการใดที่เทียบเท่ากับการคุ้มครองตามอนุสัญญากับกลุ่มต่างๆ ที่อยู่นอกกรอบ ประเทศต่างๆ ต้องระบุข้อกำหนดสำหรับแรงงานบนเรือประมงอย่างพอเพียงและอย่างปลอดภัย เพื่อให้เกิดความปลอดภัยในการเดินเรือและการทำประมง และเพื่อให้เกิดความปลอดภัยและสุขภาพของแรงงานประมง จึงมีความจำเป็นที่พัฒนามาตรฐานต่างๆ ในเรื่องต่อไปนี้

- ระยะเวลาในการพักที่นานพอสำหรับแรงงานประมงที่ทำงานบนเรือ เพื่อให้แน่ใจว่าความปลอดภัยและสุขภาพที่ดีของแรงงาน
- กลไกต่างๆ ที่จะทำให้น้ำใจได้ว่า มีการจ่ายค่าจ้างค่าตอบแทนให้กับแรงงานอย่างสม่ำเสมอ
- บทบัญญัติว่าด้วยที่พักอาศัยบนเรือประมง ที่มีขนาดและคุณภาพที่พอเพียง
- การรักษาพยาบาล รวมถึงความจำเป็นที่อย่างน้อยที่สุดลูกเรือหนึ่งคนที่ทำงานบนเรือจะได้รับการอบรมหรือสามารถให้การรักษาพยาบาลในกรณีฉุกเฉินได้
- การตระหนักถึงสิทธิของแรงงานในการได้รับการรักษาพยาบาลเมื่อขึ้นฝั่ง
- การป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงาน โรคจากการทำงาน และความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องเนื่องมาจากการทำงานบนเรือประมง
- บทบัญญัติว่าด้วยอาหารและน้ำบนเรือประมง ที่ต้องพอเพียงทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ

- การฝึกอบรมให้แก่ลูกเรือประมงในการใช้งานเครื่องมือ จับสัตว์น้ำ ชนิดต่างๆ และมีความรู้เรื่องการจับสัตว์น้ำที่พวกเขาเกี่ยวข้องด้วย
- การรายงานและการตรวจสอบอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นบนเรือประมง
- ทำให้แน่ใจว่าแรงงานประมงจะได้รับสิทธิประโยชน์จากการคุ้มครองความปลอดภัยทางสังคม
- กำหนดให้เรือประมงต้องมีเอกสารที่ออกโดยผู้มีอำนาจในการตรวจสอบสมรรถนะเรือ โดยระบุว่า เรือประมงนั้นได้รับการตรวจสอบ และปฏิบัติตามบทบัญญัติของอนุสัญญาที่คำนึงถึงสภาพการทำงาน และการใช้ชีวิต

ทราบเท่าที่ังมีความห่วงกังวลในการปฏิบัติตามข้อกำหนดแห่งอนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007 รัฐที่เรือนั้นถือสัญชาติจึงยังต้องตรวจสอบ รายงาน ติดตามและดำเนินการต่างๆ ให้สอดคล้องกับบทบัญญัติ รวมถึงการกำหนดบทลงโทษที่เหมาะสม และจัดให้มีมาตรการอย่างถูกต้อง นอกจากนี้ ยังมีบทบัญญัติที่ระบุว่ารัฐซึ่งเป็นเมืองท่าจะต้องรายงานต่อรัฐที่เรือนั้นถือสัญชาติ ถ้าหากเรือที่เข้าเทียบท่าไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดแห่งอนุสัญญา รัฐที่เป็นเมืองท่าสามารถเข้าดำเนินการโดยตรงกับเรือประมงที่พิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นอันตรายต่อความปลอดภัยและสุขภาพของลูกเรือ

มีบทบัญญัติเฉพาะใดหรือไม่ที่จะช่วยให้ประเทศกำลังพัฒนาได้ดำเนินการตามอนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007

“แนวความคิดดำเนินงานแบบก้าวหน้า” (ดูหน้า 30) ให้แนวทางที่ยืดหยุ่นเพิ่มเติม เพื่อให้ประเทศกำลังพัฒนาสามารถดำเนินการตามบทบัญญัติของอนุสัญญาได้ โดยเฉพาะการเปิดโอกาสให้นำแรงงานประมงและเรือประมงบางประเภทเข้ามาอยู่ในกรอบอนุสัญญาได้

แรงงานประมงและองค์กรภาคประชาสังคม ควรทำอะไรเพื่อให้แน่ใจว่าอนุสัญญา ว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007 จะถูกนำไปดำเนินการ

ควรมีการรณรงค์ในระดับประเทศเพื่อให้แน่ใจว่า รัฐบาลจะให้สัตยาบันแก่อนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007 ความริเริ่มในการพัฒนาหรือปรับปรุงการออกกฎหมายอย่างเหมาะสมเป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่ควรดำเนินการเพื่อตอบสนองต่ออนุสัญญา การรณรงค์ในระดับประเทศควรจะแสวงหาความร่วมมือและการสนับสนุนจากหน่วยงานที่มีอำนาจองค์กรนายจ้าง และองค์กรแรงงาน เพื่อร่วมกันคิดและสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมในการกำหนดประเภทของเรือประมงและแรงงานประมงที่จะนำมาอยู่ภายใต้กรอบของอนุสัญญา หรือส่วนที่จะอยู่นอกกรอบอนุสัญญาทั้งในระยะสั้นและระยะกลาง ตัวอย่างเช่น มีความจำเป็นที่จะใช้อนุสัญญากับเรือประมงทุกประเภท โดยไม่ต้องคำนึงถึงขนาด หากว่าเดินเรือออกทะเลมากกว่า 7 วัน และทำประมงนอกเขตไหล่ทวีป หรือออกน่านน้ำไกลกว่า 200 ไมล์ทะเล นอกเหนือจากการพิจารณาประเภทของเรือประมงที่มีความยาวเรือต่ำกว่า 24 เมตรดังกล่าวแล้วนั้น จะเห็นว่าการพิจารณาขอบข่ายของอนุสัญญาโดยขึ้นอยู่กับระยะเวลาในการออกเรือแต่ละเที่ยว พื้นที่ในการจับสัตว์น้ำ และประเภทของการทำประมงไปพร้อมกัน ซึ่งการกำหนดว่าเรือประมงและแรงงานประมงกลุ่มใดบ้างที่ควรได้รับการยกเว้น หรือไม่เข้าข่าย ก็เป็นสิ่งที่ควรดำเนินการ เช่นเดียวกับการระบุว่าจะนำบทบัญญัติใดของอนุสัญญาไปใช้กับแรงงานประมงทั้งหมดบ้าง อาทิเช่น ข้อกำหนดเรื่องอายุขั้นต่ำ การจ่ายค่าตอบแทนอย่างสม่ำเสมอ และความปลอดภัยทางสังคม ควรเป็นบทบัญญัติพื้นฐานสำหรับแรงงานประมงทุกคน

ประเทศกำลังพัฒนาหลายประเทศประสบปัญหา จากระบบ
โครงสร้างพื้นฐานและระบบกฎหมายที่อ่อนแอ ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมี
การดำเนินงานเพื่อเสริมสร้างศักยภาพให้กับรัฐบาล หรืออุตสาหกรรม
ในการทำงานของหน่วยงานรัฐที่มีบทบาทหน้าที่ในการดูแลเรื่อง
การทำประมง ความปลอดภัยของเรือเดินสมุทรหรือเรือประมง
และการบริหารแรงงาน การปรับเปลี่ยนแบบนี้เท่านั้นที่จะช่วยให้
ประเทศกำลังพัฒนาสามารถปรับกระบวนการทางกฎหมายเพื่อที่จะ
ดำเนินการตามอนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007
ได้ โดยเฉพาะการปรับเปลี่ยนมุมมองในการพิจารณาเรือประมงที่มี
ความยาวน้อยกว่า 24 เมตร และแรงงานที่ทำงานในเรือประมงดังกล่าว
ซึ่งจนถึงขณะนี้ก็ยังหาได้ยากยิ่งในประเทศกำลังพัฒนา

บทสรุป

สรุปข้อสังเกตบางประการ

อนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007 ได้ให้องค์ประกอบหลักของมาตรฐานแรงงานในภาคการทำประมงไว้หลายประการ โดยคำนึงถึงการว่าจ้างลูกเรือประมง การปรับปรุงพัฒนาสภาพการทำงานและการใช้ชีวิตบนเรือประมง และการให้ความคุ้มครองทางสังคม อนุสัญญานี้สามารถปกป้องแรงงานประมงจากสภาพการทำงานที่ไม่เหมือนมนุษย์ และยังช่วยปรับปรุงสภาพการทำงานและการใช้ชีวิตของลูกเรือประมงทั่วโลกที่ทำงานบนเรือประมงทั้งขนาดใหญ่และขนาดเล็ก ดังที่คณะกรรมการประมง ปี 2004 ได้แถลงในที่ประชุมสามัญของไอแอลซีว่า “มันเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างแน่ชัดว่า ไม่ควรมีแรงงานประมงคนใดที่จะหลุดรอดไปจากตาข่ายแห่งการปกป้องคุ้มครองของอนุสัญญาฉบับนี้... เพื่อให้สิ่งนี้เกิดขึ้นจริงและประสบผลสำเร็จ ตาข่ายนี้ต้องพอเหมาะพอเจาะ ไม่ควรใหญ่เกินไปจนทุกอย่างกลายเป็นข้อยกเว้น แต่ก็ไม่ควรที่จะละเอียดเกินไปจนยากเกินกว่าที่จะให้สัตยาบันหรือนำไปดำเนินการได้ รัฐบาล กลุ่มนายจ้าง และกลุ่มแรงงาน ตลอดจนองค์กรพัฒนาเอกชนจึงควรทำงานร่วมกันเพื่อผลักดันให้อนุสัญญาว่าด้วยการทำงานในภาคการทำประมงปี 2007 ได้ถูกนำไปใช้กับทุกหนแห่งทั่วโลก

เนื้อหาโดย ความร่วมมือสากลเพื่อสนับสนุนชาวประมง (ICSF)

www.icsf.net

icsf@icsf.net

ความเข้าใจอนุสัญญาว่าด้วย การทำงานในภาคการทำประมงปี 2007

คู่มือเล่มนี้พยายามนำเสนอภาพรวมของอนุสัญญาว่าด้วยการทำงาน
ในภาคการทำประมงปี 2007 ซึ่งได้รับการรับรอง ณ กรุงเจนีวา
ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ เมื่อเดือนมิถุนายน ปี 2007 จากที่ประชุมแรงงาน
ระหว่างประเทศ (ไอแอลซี) ซึ่งจัดโดยองค์การแรงงานระหว่างประเทศ
(ไอแอลโอ) โดยมีได้ต้องการจะตีความเนื้อหาใดๆ ที่อยู่ในอนุสัญญานี้
และวิพากษ์เพื่อนำไปสู่การเสนอให้มีการแทนที่หรือแก้ไขเนื้อหาของอนุสัญญา
นี้แต่อย่างใด คู่มือเล่มนี้ตั้งใจทำให้ผู้ที่ไม่คุ้นเคยกับอนุสัญญานี้
การทำงานขององค์การแรงงานระหว่างประเทศและที่ประชุมนานาชาติว่าด้วย
แรงงานได้มีความเข้าใจในเรื่องเหล่านี้เพิ่มขึ้น โดยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คู่มือเล่มนี้จะช่วยแรงงานประมงและองค์กรต่างๆ ที่ทำงานด้านการสนับสนุน
ชาวประมงให้มีความเข้าใจและมองเห็นประโยชน์จากการดำเนินการตาม
อนุสัญญานี้ที่มีต่อการทำประมงพื้นบ้านและการทำประมงขนาดเล็ก
ในประเทศกำลังพัฒนา

คู่มือเล่มนี้ยังสามารถดูได้จาก www.icsf.net

ISBN 978 81 904590 5 1

www.icsf.net

